

Αλέξανδρος Καπακτής

Ήρθε η ώρα όλοι όσοι νιώθουν αριστεροί να πουν: **Τώρα με το ΚΚΕ**. Με αυτόν τον τίτλο ο Ριζοσπάστης του Σαββατοκύριακου προβάλλει συνέντευξη του Γ.Γ. του Δ. Κουτσούμπα στην εφημερίδα «Politik» και την δημοσιογράφο Δήμητρα Αθανασοπούλου.

Εκεί διαβάζουμε:

— Βλέπουμε αρκετούς παλιούς αριστερούς να αποστρέφονται σήμερα την αριστερά. Τι φταίει; Ποια είναι η δική σας εξήγηση;

— Αυτό είναι συνάρτηση παραγόντων: Η έκπτωση των αξιών, το γεγονός πως ο καπιταλισμός φαντάζει ανίκητος και οι πολιτικές που ακολούθησαν κόμματα όπως ο ΣΥΡΙΖΑ, που κατάντησαν να γίνουν οι καλύτεροι υπηρέτες του συστήματος. Ακούμε και εμείς όσους λένε «την είδαμε και την αριστερά». Είναι όσοι είδαν την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ να συνεχίζει την ίδια αντιλαϊκή πορεία από κει που σταμάτησαν οι προηγούμενοι και μάλιστα να κάνει και ένα παραπάνω, να δικαιώνει τα μνημόνια και να ξεπλένει τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό με τέτοιο τρόπο που δικαίως η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ έχουν «βγει από τα ρούχα τους». **Υπάρχουν όμως και εκείνοι, όλοι όσοι νιώθουν αριστεροί και σήμερα είναι απογοητευμένοι από τον ΣΥΡΙΖΑ, όλοι όσοι εμπιστεύθηκαν την «πρώτη φορά αριστερά» κυνηγώντας το εφικτό και τώρα καταλαβαίνουν όσα τους έλεγε το ΚΚΕ.**

Ας ακούσουν όσα είπε ο Θάνος Μικρούτσικος, μιλώντας για το Κόμμα μας και για αυτό το κυνήγι του εφικτού. Ο Θάνος όχι μόνο μιλάει για το ότι ριζοσπαστικές αριστερές δυνάμεις σε ολόκληρη την Ευρώπη, κυνηγώντας το εφικτό, είτε ενσωματώθηκαν απολύτως στο σύστημα είτε περιθωριοποιήθηκαν, αλλά και για το πώς συνέβαλαν στην άνοδο της ακροδεξιάς, με αποτέλεσμα ο εφιάλτης να ξαναγυρίζει. Και καταλήγει ο Θάνος: «Το ΚΚΕ είναι το μόνο κόμμα - το λέω ανεπιφύλακτα - που δεν δημιουργεί ψευδαισθήσεις ότι στον βάρβαρο καπιταλισμό, ειδικά σήμερα, μπορούν τα πράγματα να γίνουν καλύτερα. Εγώ οριστικά είμαι μαζί του». **Νομίζουμε ότι ήρθε η ώρα όλοι όσοι νιώθουν αριστεροί να πουν: Τώρα με το ΚΚΕ.**

Για εμάς το ζητούμενο είναι η ανατροπή του βέλους του συσχετισμού των δυνάμεων για να ξεδιπλωθούν ταξικοί και κοινωνικοί αγώνες που θα νοηματοδοτήσουν αλλά και κυρίως να τροποποιήσουν την ανισοκατανομή του πλούτου σε μια προοπτική, με τις ανάλογες διεθνείς συνθήκες να συνεπικουρούν, μιας πορείας εξάλειψής της.

Είναι αναφαίρετο δικαίωμα του ΚΚΕ να καλεί με τον πιο επίσημο τρόπο όσους νιώθουν αριστεροί να το πλαισιώσουν ή να το υποστηρίξουν. Τέτοιες εκκλήσεις έχουν γίνει με διάφορους τρόπους και κατά το παρελθόν με περιορισμένα αποτελέσματα. Άλλωστε η μείωση της εκλογικής του επιρροής από τον Μάιο του 2012 με **8,48% σε 5,55% (+0,08 από τον Γενάρη του 2015) τον Σεπτέμβριο του 2015, όταν και ο Σύριζα έχει ήδη αποκαλυφθεί, είναι ένας σημαντικός δείκτης.**

Τον Απρίλιο του 2012 η κ. Παπαρήγα διευκρίνιζε: «Εμείς δεν είμαστε κόμμα της **Αριστεράς**, είμαστε **κομμουνιστές**» και φέτος τον Γενάρη «Ο ΣΥΡΙΖΑ είχε αριστερό προφίλ. Αλλά αριστερό DNA δεν είχε ποτέ» τόνισε η κυρία Παπαρήγα στη Βουλή κατά τη συζήτηση του πολυνομοσχεδίου. Καταλόγισε μάλιστα

στην Κουμουνδούρου ότι «δεν είχε αριστερό DNA ούτε την εποχή που ήταν στο 4%».

Ο κ. Κουτσούμπας στις 12 Γενάρη 2015 ανέφερε χαρακτηριστικά: «Δεν θέλω να σχολιάσω τώρα αυτή την έννοια της αριστεράς, η οποία έχει γίνει λάστιχο, όλοι πλέον είναι αριστεροί. Τους κομμουνιστές τους λένε αριστερούς, τους Συριζαίους τους λένε αριστερούς, το Ποτάμι είναι αριστερό, το ΠΑΣΟΚ της σοσιαλδημοκρατίας είναι αριστερό, ο Γιώργος Παπανδρέου μίλησε για σοσιαλισμό και για αριστερά, η ΔΗΜΑΡ είναι αριστερά. Έλεος. Ακόμα και τμήματα της ΝΔ ισχυρά μιλάνε εν ονόματι της αριστεράς».

Αν καταθέτουμε τις παραπάνω αναφορές είναι για να υποδηλώσουμε την ανάγκη αφενός να προσδιορισθεί με κάποιο τρόπο η έννοια της αριστεράς και κατά συνέπεια του αριστερού αλλά και να υπενθυμίσουμε ότι αυτός ο προσδιορισμός θα διαφέρει ριζικά πολλές φορές από αυτούς που “νιώθουν αριστεροί”.

Αν αριστερά είναι μία βεντάλια πολιτικών δυνάμεων, πολύβουων συνήθως, αμήχανων μερικές φορές αλλά σε κάθε περίπτωση στρατευμένων στην υπόθεση των κοντοπρόθεσμων και μακροπρόθεσμων συμφερόντων των εργαζομένων και του λαού τότε τι είναι αυτό που τις διαφοροποιεί στη συνείδηση τους/του;

Νομίζουμε οι απαντήσεις, που δίνουν για το ξεπέραςμα των κοινωνικών αντιθέσεων της ιστορικής στιγμής μέσα στο πλαίσιο αναφοράς που έχουν για την ιστορική περίοδο, είναι που μαζί με το παρελθόν τους, και το κοινωνικό φορτίο που εμπεριέχει, τις διαφορίζει μεταξύ τους και στη συνείδηση του εργαζόμενου λαού.

Ας το κάνουμε ποιο συγκεκριμένο με ένα παράδειγμα. Το δημόσιο χρέος σαν άλλοθι και πραγματικότητα αποτέλεσε έναν τεράστιο μηχανισμό ανακατανομής του κοινωνικού πλούτου, λεηλασίας εις το διηνεκές του εργατολαϊκού εισοδήματος, ασφυκτική θηλιά στην όποια οικονομική ανάπτυξη, θεσμική παρέκκλιση για μειωμένη εθνική ανεξαρτησία και βάρβαρου πειθαναγκασμού και αλλοτρίωσης των εργαζομένων.

Κάθε πτυχή της ζωής τους καθορίζεται **και** με βάση αυτό. **Η στάση λοιπόν στα λόγια αλλά κυρίως στην πράξη** ως προς το αίτημα της διαγραφής του, μερική-ολική, άμεση ή σε ένα άλλο πλαίσιο, μαζί με αντίστοιχα αιτήματα της ιστορικής στιγμής, σε μια προοπτική σημαντικών αλλαγών που μπορεί να ανοίξουν ένα μονοπάτι για την κοινωνική ανατροπή ή σε ένα άλλο σύστημα αναφοράς όπου οι εργατολαϊκές δυνάμεις θα έχουν την εξουσία, καθορίζει το αν είσαι αριστερή πολιτική δύναμη ή όχι. Σαφώς και δεν περιλαμβάνεται κανένας που αποδέχεται και την πληρωμή του και τους όρους αποπληρωμής του. Όπως επίσης ούτε οι πολιτικές δυνάμεις που αποδέχονται μόνο του το αίτημα, χωρίς άλλα σημαντικά και κρίσιμα που θα εξασφαλίσουν το κύριο σε πρώτη φάση, την υπεράσπιση και διεύρυνση των συμφερόντων των εργαζομένων. Γιατί από μόνο του όσο σημαντικό και να είναι δεν τροποποιεί την κοινωνική κατεύθυνση. Άλλωστε έχει εφαρμοσθεί δια των επίσημων χρεοκοπιών κρατών σε μια πλειάδα περιπτώσεων από όλο το φάσμα των αστικών πολιτικών δυνάμεων.

Βάζοντας λοιπόν ένα τέτοιο φίλτρο περιορίζουμε κατά πολύ, και ο λαός μας το κάνει στην πράξη, τις αριστερές δυνάμεις και τους αριστερούς. **Αυτοί που νιώθουν αριστεροί, ενώ δεν εντάσσονται στο παραπάνω πλαίσιο** είναι κάτι άλλο και φυσικά έχει δικαίωμα το ΚΚΕ να τους καλεί να το στηρίξουν. Πώς να το στηρίξουν αφού εμφορούνται από άλλες ιδέες και έχουν άλλη λογική; Προφανώς ζητά στήριξη στις μαζικές οργανώσεις και κυρίως εκλογικά. Εδώ θα πρέπει να επισημάνουμε ότι και η στήριξη και η ψήφος αυτών των ανθρώπων καθορίζονται από άλλα κριτήρια και όχι γιατί “νιώθουν αριστεροί” όπως προφανώς θεωρούν ότι είναι. Νομίζουμε ότι το ξέρουν και **στο ΚΚΕ και δεν στοχεύουν σε αυτούς αλλά στην άλλη αριστερά που πληρεί τα κριτήρια με τον σχηματικό τρόπο που τα ορίσαμε.**

Άλλωστε κατά το πρόσφατο παρελθόν αυτό το έκανε, σε ιστορική στιγμή σύγχυσης και μεγάλων προσδοκιών, με μεγάλη επιτυχία ο Σύριζα που διεμβόλισε και πολιτικές δυνάμεις της αριστεράς (που τον συνέτρεξαν στο όνομα της “αναγκαίας” εκλογικής ενότητας) και οπαδούς της ακόμα και μέλη

οργανώσεων της (το ΚΚΕ και η Ανταρσία που είναι μετρήσιμες οι απώλειες τους είναι κομβικά παραδείγματα). Μια τέτοια στόχευση λεηλασίας της εκτός των τειχών αριστεράς έχει η έκκληση-πρόσκληση του Γ.Γ. Και ο τρόπος, να χρησιμοποιηθεί η προσωπική πολιτική επιλογή ενός από τους πιο σημαντικούς συνθέτες, δείχνει ότι κυρίως θέλει να κινητοποιήσει το συναίσθημα και όχι την πολιτική συνείδηση και δράση. Και είναι αθέμιτο αυτό; Όχι βέβαια απαντούμε εμείς. Αλλά εμπεριέχει σοβαρά προβλήματα. Προβλήματα που έχουν να κάνουν με την πολιτική πρακτική του ΚΚΕ, που εμάς δεν θα μας ενδιέφεραν παρά μόνο εγκυκλοπαιδικά αν δεν είχαν να κάνουν με προβλήματα σχετικά με το ζητούμενο στην “ιστορική στιγμή” που ζούμε.

Ας υποθέσουμε ότι όλοι οι αριστεροί, οιασδήποτε προέλευσης και πολιτικής κληρονομιάς, απεκδύονται τις θέσεις τους, την έως τώρα πολιτική τους αρματοσιά, τα πολιτικά τους ρούχα με τα οποία ήταν μέχρι τώρα αναγνωρίσιμοι είτε ως άτομα, πολιτικά πρόσωπα και κοινωνικοί αγωνιστές, ακόμη και ως πολιτικές οργανώσεις ή κόμματα και όπως ο Θ. Μικρούτσικος αναφωνήσουν:

«Το ΚΚΕ είναι το μόνο κόμμα – το λέω ανεπιφύλακτα – που δεν δημιουργεί ψευδαισθήσεις ότι στον βάρβαρο καπιταλισμό, ειδικά σήμερα, μπορούν τα πράγματα να γίνουν καλύτερα. Εγώ οριστικά είμαι μαζί του». Και όπως ο Γ.Γ. ζητά:: **“Νομίζουμε ότι ήρθε η ώρα όλοι όσοι νιώθουν αριστεροί να πουν: Τώρα με το ΚΚΕ.”**

Θα έλυne μια τέτοια στάση τα τεράστια ελλείμματα της αριστεράς, **και του ΚΚΕ σαν της σημαντικότερης δύναμής της**, που δεν μπόρεσαν να εμποδίσουν την ήττα των εργαζομένων αυτή την περίοδο;

Έλλειμμα και στην τακτική. Έλλειμμα και στη συγκρότηση ενιαίου εργατικού και λαϊκού μετώπου που θα εξέφραζε τη βούληση της τάξης και του λαού. Έλλειμμα και στο πολιτικό πρόγραμμα σύγκρουσης και νίκης, έστω και στα σημεία, στην ταξική σύγκρουση ποιος θα πληρώσει τον λογαριασμό της κρίσης. Έλλειμμα και στη στρατηγική που όντας στο τιμόνι της τακτικής θα της έδινε συνολική προοπτική και καύσιμα για μια νικηφόρα έκβαση ή στη χειρότερη περίπτωση μιας επισφαλούς νίκης για την αστική τάξη, πολύ προσωρινή ήττα για την εργατική τάξη, με πολύ καλές παρακαταθήκες γι’ αυτήν.

Αυτά τα ελλείμματα, που αποτελούν τη βάση της σημερινής κοινωνικής ηττοπάθειας και αγωνιστικής νηνεμίας, που τώρα φαίνονται ξεκάθαρα, δεν είναι αυτά που θα καλυφθούν, θα κρυφτούν, πρώτα και κύρια μέσα από μια μαζική ανταπόκριση όλων όσων νιώθουν αριστεροί στην έκκληση του Γ.Γ.; Έτσι δεν θα συσκοτισθούν οι πραγματικές αιτίες της ήττας, που δεν ήταν η προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά αυτά ακριβώς;

Το ΚΚΕ προσδιορίζει τον εαυτό του ως πρωτοπορία της εργατικής τάξης. Ως τέτοια, από τα πράγματα δεν μπορεί να είναι παρά μόνον μια μικρή μειοψηφία. Τις πολιτικές και κοινωνικές αλλαγές τις κάνουν οι τάξεις και όχι μικρές μειοψηφίες. Προφανώς η συγκρότηση της εργατικής τάξης σε τάξη για τον εαυτό της και η ηγεμονία της στα άλλα λαϊκά στρώματα περνάει μέσα από το πρόγραμμα πάλης της, που δίνει απαντήσεις και λύσεις στις κοινωνικές αντιθέσεις της ιστορικής στιγμής, αλλά και του προσδιορισμού ενός μέλλοντος χωρίς εκμετάλλευση που οι λύσεις που άμεσα προκρίνει φέρνουν ολοένα και πλησιέστερα. Πώς και γιατί παλεύει η τάξη, πώς συγκροτείται οργανωτικά, ποιο είναι το πολιτικό της πρόγραμμα, ποια είναι η άμεση πολιτική της πρόταση που εμπνέει και κινητοποιεί τα εκατομμύρια των μελών της είναι επίδικο μιας συζήτησης που δεν μπορεί να καλύψει μια έκκληση συσπείρωσης γύρω από “ένα κόμμα που ξέρει”.

Άλλωστε η εργατική τάξη είναι ένας πολυκόσμος που τον ενώνει η εκμετάλλευση του από το κεφάλαιο αλλά που αυτή παίρνει διαφορετικές μορφές και έχει διαφορετικό βαθμό έντασης και μαζί με τις διαφορετικές ιστορικές αφετηρίες και εμπειρίες διαμορφώνουν διαφορετικά επίπεδα συνείδησης και επιδιώξεων. Και φυσικά εκφράζονται αυτά με διάφορα “αριστερά” πολιτικά ή καλύτερα εργατικά πολιτικά ρεύματα που είναι υπαρκτά γιατί η ίδια η αντικειμενική πραγματικότητα τα γεννά και τα διαμορφώνει.

Αντίθετα, στις εκκλήσεις συσπείρωσης γύρω από το ΚΚΕ, ο διάλογος με εργατική δημοκρατία και πολιτισμό, οι αντίστοιχες αντιπαραθέσεις, ανοικτά μπροστά στην τάξη και τον λαό, **ο συναγωνισμός για την ηγεμονία μέσα στην ενότητα** δεν είναι οι κύριες αφετηρίες για ένα ενιαίο εργατικό μέτωπο (συγκρότηση της τάξης για τον εαυτό της) αλλά και λαϊκό μέτωπο, για τους όρους, το περιεχόμενο και τη μορφή συγκρότησης, που θα αποφασίζει και θα δρα εδώ και τώρα για τη διαμόρφωση και του παρόντος και του μέλλοντος;

Αυτός ο δύσβατος δρόμος, αργός και βασανιστικός, με καμπές, ανηφόρες και κατηφόρες, δεν ήταν ο δρόμος συγκρότησης κάθε νικηφόρου εργατικού και ανατρεπτικού κινήματος;

Αν αποφεύγουμε να το δούμε τότε το μόνο που κάνουμε είναι να ακολουθούμε τα βήματα άλλων, που σήμερα καλά κάνουμε και ελεεινολογούμε, και ασχέτως των καλύτερων προθέσεων μας θα έχουν το ίδιο αποτέλεσμα.

Πηγή: eforipediada.blogspot.com